

4^{ος} ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

2015 – 2016

3^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

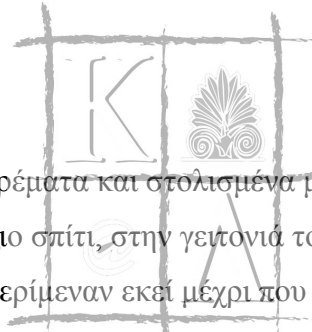
Μαρκέλλα Αποστόλου

2^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΚΑΒΑΛΑΣ

Β' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

« ΥΦΑΝΤΡΕΣ »

“ΥΦΑΝΤΡΕΣ”

Τρεις κοπέλες με λευκά, αέρινα, φορέματα και στολισμένα με άνθη τα μαλλιά τους, έκαναν την εμφάνιση τους. Στάθηκαν στο γαλάζιο σπίτι, στην γειτονιά του φάρου. Περιτριγυριζόταν από πολυταξιδεμένα, ξύλινα μπαούλα. Περίμεναν εκεί μέχρι που η νύχτα, μαύρη και σκοτεινή απλώθηκε παντού. Μονάχα τότε άρχισαν, με κινήσεις νωχελικές σχεδόν αθόρυβες, με ψιθυριστές φωνές να τακτοποιούν τις αποσκευές τους. Ψηλά, πάνω από το κεφαλάρι της πόρτας, με τέσσερα χάλκινα καρφιά κρέμασαν πινακίδα “Οι Υφάντρες”. Στα παράθυρα αντί για κουρτίνες κρέμασαν νήματα, κόκκινα, χρυσά και μαύρα. Στο κέντρο δέσποζε ένας αργαλειός, μεγάλος, επιβλητικός. Μαζί και οι τρεις ρίζανε μέσα στα σωθικά του μια ολόχρυση σαΐτα. Από τα ξύλινα δοκάρια της οροφής κρέμασαν υφαντά. Άλλα ήταν περίτεχνα και άλλα ξεφτισμένα με μαύρες κλωστές να κρέμονται σαν ιστοί αράχνης. Κοιτούσαν μειλίχια η μία την άλλη μέχρι που ακούστηκε ο ήχος του αργαλειού.

Αυτή με τα άνθη λεμονιάς έπιασε την ρόκα, η δεύτερη με τις πολύχρωμες ανεμώνες αφέθηκε σαν οδαλίσκη πάνω σε ένα κουβάρι από κλωστές και δίπλα της ακούμπησε το αδράκτι. Η τρίτη, αυτή με την μαύρη τουλίπα και το κρεμασμένο από το λαιμό της ασημί ψαλίδι, γεμάτη αδημονία και βήμα επιτακτικό, πηγαινοερχόταν γύρω γύρω από τον αργαλειό. Το υφαντό ξεκίνησε. Καμία δύναμη του κόσμου μήτε ανθρώπινη μα μήτε και θεϊκή μπορούσε να σταματήσει αυτό που μόλις άρχισε.

Σ' αυτή την γειτονιά ξημέρωσε μία μέρα αλλιώτικη. Και ενώ μέχρι εχθές η ζωή όλων στροβιλιζόταν γύρω από τον αγέρωχο στον χρόνο φάρο, τώρα την αίγλη του θα την έκλεβε το σπίτι με τις Υφάντρες. Τα μικρά παιδιά περίεργα καθώς ήταν, πατώντας στις μύτες των ποδιών τους, προσπαθούσαν να κρυφοκοιτάξουν από τα παράθυρα. Καθώς κοιτούσαν θαμπωμένα, αυτές έριχναν πάνω τους την ματιά τους. Σ' άλλα κλείναν το μάτι φιλικά μα σ' άλλα φοβικά.

Ξαφνικά βγήκε αέρας δυνατός. Θαρρείς και προερχόταν από το γαλάζιο σπίτι. Οι αυλές των σπιτιών γεμίσανε με φύλλα ενώ τα δέντρα τους με κλωστές. Η εικόνα αυτή προκάλεσε σε όλους ταραχή. Γρήγορα όλοι σφάλισαν τα παραθυρόφυλλά τους και μόνο πίσω από τις γρίλιες κοίταζαν τις κλωστές.

Στο σπίτι παραδίπλα από τον φάρο η Άννα, δεν σκιάχτηκε, μάλλον βρήκε το θέαμα διασκεδαστικό. Μάζεψε τις κλωστές και αποφάσισε να τις δείξει στη μητέρα της. Αυτές όμως μπερδεύτηκαν στα δάκτυλά της. Μάταια προσπαθούσε να τα απελευθερώσει. Με το που μπήκε όμως στο σπίτι αυτές σωριάστηκαν στο πάτωμα. Εκεί που ήταν πεσμένη και η μητέρα της. Στο ένα χέρι της κρατούσε σφιχτά ένα πινέλο και στο άλλο μια φωτογραφία τους. Αυτήν, που την αποκαλούσε “Μούσα” της για να ολοκληρώνει τα έργα της. Την πήρε στην αγκαλιά της, φώναξε,

έκλαψε μα εκείνη τίποτα. Μια άψυχη, κρύα κοιλία.

Μία γειτόνισσα ειδοποίησε την γιαγιά της. Η Άννα πήρε την φωτογραφία στα χέρια της και χάθηκε μέσα σ' αυτήν. Ήταν τραβηγμένη πριν από χρόνια σε μια παραλία. Τότε που τα μάτια της μητέρας της ήταν ξέγνοιαστα και όχι υγρά όπως από τότε που ο πατέρας της έφυγε, γλίστρησε από την ζωή τους, σαν χαρταετός. Μα τώρα δεν θα τα ξαναέβλεπε. Και να ήταν μόνο αυτά! Έφυγε τρέχοντας, σκορπώντας στο διάβα της δάκρυα και κλωστές. Έτρεξε στον φάρο.

Ο κυρ Νικόλας, ο φαροφύλακας, τρόμαξε μόλις την είδε. Το βλέμμα της χαμένο, βουτηγμένο στην απόγνωση. Έσταζε ολόκληρη θλίψη και πόνο. Ανέβηκε τα σκαλιά και βγήκε στο κυκλικό μπαλκόνι του. Από εκεί ψηλά τα έβαλε με την Τύχη, που ήρθε και άρπαξε τη μαμά της και έχασε την αγκαλιά της. Φώναζε δυνατά “γιατί σ' εμένα;”. Και τότε φευγαλέα μια σκέψη, την συντάραξε. Λες; Λες τώρα να επέστρεφε; Εκείνος. Μονάχα η θάλασσα καθώς μνησικάκη απλώνονταν μπροστά της άκουσε τις σκέψεις της και τις έπνιξε. Στοιβάχτηκαν στον βυθό.

Οι υφάντρες όμως άπλωσαν δίχτυ από χρωματιστή κλωστή και μάζεψαν τις σκέψεις της. Αυτή που μέχρι πριν κείτονταν ανέμελα σηκώθηκε πρώτη. Μαστίγωσε με την ματιά της, τις άλλες δύο.
- Μην κλείνετε τα αυτιά σας. Ξεχάσατε πώς είναι το κλάμα της απώλειας; Δεν θυμάστε ότι είναι συριγμός απόκοσμος που προκαλεί ανατριχίλα; Εμπρός ανασκουμπωθείτε. Βγείτε έξω.

Στωικά περίμεναν την Άννα να βγει από τον φάρο. Ο κυρ Νικόλας την ξεπροβόδιζε αγκαλιάζοντας την με το βλέμμα του. Βγήκε με σκυμμένο το κεφάλι, ανάκατα μαλλιά. Θαρρείς μέχρι και ο ουρανός να την λυπήθηκε. Από την μια στιγμή στην άλλη έγινε μουντός, αγέλαστος. Γκριζα σύννεφα πύκνωσαν, όμοια με αυτά της ψυχής της. Ο φάρος άναψε και ενώ εκείνη απομακρυνόταν το φως του έπεσε στις τρεις λευκοντυμένες. Μονάχα αυτές ξεχώριζαν. Σαν υπνωτισμένη βρέθηκε κοντά τους.

- Άννα! Πέρασε, θα ξεσπάσει καταιγίδα.

Κοίταξε σαστισμένα το χώρο και για μια στιγμή όλο της το είναι απορροφήθηκε από το δέος που της προκάλεσε ο αργαλειός.

Τρεμάμενα ψέλλισε ότι έχασε την μαμά της.

- Τι θα σου λείπει περισσότερο;

- Μα τα πάντα. Η αγκαλιά της. Το γέλιο της. Οι καυγάδες μας. Τα πουλιά που ζωγράφιζε. Το βλέμμα της. Εκείνο που πάντα αρκούσε για να με κάνει να νιώθω καλύτερα. Οι συμβουλές της...

- Και ο μπαμπάς σου;

- Αυτός πέταξε, χάθηκε από την ζωή μας πριν από χρόνια. Μας πρόδωσε. Την ζωή μας, τα όνειρα μας.

- Θα ήθελες να έρθει πίσω σε εσένα;

- Τώρα; Τώρα πια είναι αργά. Αφού εκείνη έφυγε. Ωστόσο και αυτός μου λείπει.

Νοσταλγικά, τρυφερά άγγιξε το δαχτυλίδι που της είχε αφήσει πριν φύγει.

- Θυμάμαι κάθε χρόνο μου έφτιαχνε τον πιο όμορφο χαρταετό. Ήταν όλοι τους φτιαγμένοι πάντα με αγάπη. Οκτώ χρονών ήμουν όταν πέταξε και ο ίδιος. Τότε πίστευα ότι το φως του φάρου θα τον οδηγούσε πίσω, κοντά μας. Μα μάλλον πλησίασε στον Ήλιο και κάηκε. Αλλά και πάλι. Ποιός ξέρει σε ποια λάθος τρένα μπήκε. Πόσες άσκοπες, ανούσιες διαδρομές θα έχει κάνει. Τον φαντάζομαι με μια βαλίτσα στο χέρι να προσπαθεί να βρει τον προορισμό του. Μα εκεί που είναι, στην λάθος διάσταση της ζωής του υπάρχει κανείς που να τον νοιάζεται ώστε να του βγάλει το σωστό εισιτήριο; Ναι, θα ήθελα να επιστρέψει. Να απλώσω το χέρι μου να χαϊδέψω τα γκρίζα του μαλλιά, να απαλύνω τις ρυτίδες της ψυχής του... Σας κούρασα;

Έκανε να φύγει. Την σταμάτησε εκείνη με τις ανεμώνες.

- Ακου! Σφύριγμα τρένου. Τρέξε να προλάβεις. Να είσαι εκεί όταν φτάσει. Αν σε δει θα κατεβεί. Θα καταλάβει ότι αυτή είναι η στάση που έψαχνε. Η περιπλάνηση του θα τελειώσει.

Τα λόγια της αντήχησαν περίεργα. Η Άννα μονομιάς βρέθηκε έξω. Το φως του φάρου κάθε τόσο την ακολουθούσε στον δρόμο της.

Αυτή που κρατούσε το αδράκτι το σήκωσε ψηλά και το χτύπησε με δύναμη προς τα κάτω.

- Ακούστε αδελφές μου. Το υφαντό της δεν τελείωσε ακόμα. Και εσύ αργαλειέ ακούς; Μεταξωτό να είναι το πανί της, χρυσοποίκιλτο με κάθε κόμπο του να κρύβει στιγμή αγάπης. Ξεχυθείτε και εσείς κλωστές. Μα εσείς οι μαύρες όχι. Εσείς οι κόκκινες και οι χρυσές τον Έρωτα να βρείτε.

Υπάκουες ήταν οι κλωστές και άδραξαν τον χρόνο. Στάθηκαν τυχερές, μονάχα ως απέναντι χρειάστηκε να φθάσουν.

Απέναντι ο φάρος δεχόταν πάλι επισκέψεις.

Ο κυρ Νικόλας καλωσόριζε ένα παλιό του γνώριμο. Τον Μάρκο.

- Βρε καλώς το παληκάρι μου. Πέρασε μέσα.

- Καλώς σας βρήκα παλιοί μου φίλοι.

Ο φαροφύλακας χάρηκε πολύ. Την τελευταία φορά που είδε τον Μάρκο ήταν ένα αγόρι με γλωμό, αδυνατισμένο πρόσωπο και βαθουλωμένα μάτια. Τα μάτια του δεν τα ξεπέρασε ποτέ. Σαν σκιές τον ακολουθούσαν. Μάτια που θύμιζαν αναμμένα κάρβουνα. Θυμωμένα, απεγνωσμένα. Μα τώρα τα μάτια του ήταν ήρεμα, γαλήνια.

- Κύρ Νικόλα, το αρρωστημένο μου ταξίδι τελείωσε. Το παραλήρημα της ψεύτικης ευτυχίας μέσα από τα ναρκωτικά έληξε για πάντα. Φλέρταρα με τον θάνατο αρκετές φορές αλλά στάθηκα τυχερός και δεν χρειάστηκε να περάσω στην απέναντι όχθη. Δυστυχώς πολλοί δεν τα κατάφεραν, δεν είχαν ανθρώπους να ενδιαφερθούν. Εμένα οι γονείς μου με έσωσαν πριν να ήταν αργά. Έμαθα πλέον να εκτιμώ την ζωή και να αποφεύγω της απατηλές ουτοπίες.

- Αχ, Μάρκο μου ειδικά σήμερα η εμφάνιση σου με έδωσε μεγάλη χαρά. Περίεργη είναι η ζωή.

Πριν λίγο από εδώ έφυγε η Άννα που μένει παραδίπλα. Το κορίτσι μου έχασε την μάνα της. Φαντάσου εγώ που πάντα από μικρά όταν σας έβλεπα να βυθίζεστε στις σκέψεις σας, σας έλεγα ιστορίες ναυτικές για να ξεφύγετε, τώρα δεν βρήκα τίποτα να της πω.

Ο Μάρκος σαν να θυμήθηκε την Άννα. Ήταν μια τάξη μικρότερη του. Καθώς έφευγε έβαλε τα χέρια του στις τσέπες του και αυτά αντάμωσαν τις κλωστές του έρωτα.

Κοίταξε περίεργα τα δάχτυλα του προσπαθώντας να τις απομακρύνει. Μα αυτό ήταν αδύνατο. Την προσπάθεια του την διέκοψε ο ήχος του αργαλειού που έβγαινε από το σπίτι που πάντα θυμόταν σιωπηλό. Γαλάζιο, μελαγχολικό. Το βλέμμα του αντάμωσε τρία άγνωστα πρόσωπα με αινιγματικό χαμόγελο να τον παρατηρούν. Μεμιάς ένιωσε τα χέρια του να απελευθερώνονται από τις κλωστές. Χορεύοντας αυτές, με αέρινες κινήσεις πλέχτηκαν στα μαλλιά μιας κοπέλας που περνούσε από μπροστά του δίπλα σε ένα άντρα που κρατούσε μία βαλίτσα. Περίμενε το φως του φάρου να χαϊδέψει το πρόσωπό της ώστε να την δει καλύτερα. Μια θύμηση ξύπνησε μέσα του. Τα θλιμμένα αυτά μάτια τα θυμόταν, δεν τα είχε ξεχάσει ποτέ. Είναι εκείνη.

Μια διαπεραστική φωνή τον αναριγιά.

- Ναι Μάρκο, καλά κατάλαβες, η Άννα είναι. Δύσκολη μέρα έρχεται τυλιγμένη με μαύρα σύννεφα πένθους, θα φύγουν όμως σύντομα και θα' είναι καθαρός ο ουρανός όταν ανταμώσετε.

Σκέψεις και ερωτηματικά πνίγηκαν πριν προλάβουν να μετενσαρκωθούν σε λέξεις. Ανείπωτοι έμειναν οι συλλογισμοί του απ' ένα ένστικτο που τον γέμιζε εμπιστοσύνη προς τα λόγια που μόλις άκουσε. Πειθήνια γύρισε και έφυγε.

Οι σκυθρωπές μέρες του μεγάλου θυμού, της απώλειας και του τραγικού αποχαιρετισμού πέρασαν.

Ήταν μια μέρα που την έλουζε το φως του Ήλιου όταν ένα αγόρι και ένα κορίτσι βρέθηκαν μετά από καιρό στην σκιά του φάρου.

Ο Μάρκος έσπασε την σιωπή.

- Είσαι καλύτερα;

- Θυμάσαι Μάρκο όταν ήμασταν παιδιά τις ιστορίες του κυρ Νικόλα για τα ταξίδια του με τα καράβια, τους καπεταναίους στις φουρτουνιασμένες θάλασσες; Σε ένα τέτοιο καράβι μένω πλέον εγώ. Όρισαν εμένα να γίνω καπετάνιος του εφόσον εκείνος που θα έπρεπε, κλείστηκε στο σκοτεινό αμπάρι του μυαλού του. Επέστρεφε για εμάς, μα εκείνη δεν την πρόλαβε. Του αρκούσε να προλάβει να της πει ένα “σ' αγαπώ”. Αυτό μονολογεί όλη την ημέρα. Παλεύει με τους δαίμονές του.

Για τον Μάρκο όμως η πάλη με τους δαίμονες δεν ήταν άγνωστη.

- Άκου. Για να τους νικήσει πρέπει να σταθεί αντιμέτωπος τους αλλιώς θα τον κυνηγούν ως

εφιάλτες μία ζωή. Μη φοβηθείς όσο και αν κρατήσει. Δώστου όσο χρόνο χρειαστεί. Μην τον οικτρίεις, να είσαι αυστηρή μαζί του αν θέλεις να τον βοηθήσεις. Σκέψου Άννα όταν πάθαινα τις κρίσεις από την έλλειψη των ουσιών να με λυπόταν και να με τροφοδοτούσαν με αυτές ξανά. Θα με έριχναν σε ένα φαύλο κύκλο καταστροφής, χωρίς διέξοδο. Αλήθεια πιστεύεις ότι η μαμά σου, θα τον συγχωρούσε;

- Πολλές φορές με έφερε και εκείνος αντιμέτωπη με αυτό το ερώτημα. Η μαμά μου απέφευγε να μιλάει για το θέμα αυτό. Προσπαθούσε να αποδείξει ότι η ύπαρξή του πέρασε στην λήθη του χρόνου. Αλλά εγώ ξέρω ότι δεν ήταν αλήθεια. Τον περίμενε. Άλλωστε γιατί δεν πέταξε τίποτε δικό του από το σπίτι; Είχε χαθεί. Αλλά, ναι, θα τον συγχωρούσε. Τον αγαπούσε.

Εκείνη την στιγμή η Άννα συνειδητοποιούσε την ακλόνητη δύναμη της αγάπης που μένει ανέγγιχτη, ασπίλωτη ακόμη και από την απεχθή προδοσία. Μια αγάπη σαν και αυτήν θα ήθελε να διεκδικήσει για τον εαυτό της. Το ερώτημα της προέκυψε αυθόρμητα.

- Μάρκο, έχεις αγαπήσει;

Ο αργαλειός άρχισε γοργά να ρίχνει χρυσοβελονιές. Ανεμίδι, κουβαρίστρα, καλαμίδια και τυλίχτες σαν μανιασμένα κινούταν με πάθος. Αρεστή εικόνα ξεπροβάλει μέσα από τα περίτεχνα μοτίβα του υφαντού. Γλυκά χαμογελούν η μία στην άλλη αντικρίζοντας την εικόνα του Μάρκου να πιάνει το χέρι της Άννας.

- Αγαπώ ένα κορίτσι, ένα παράξενο κορίτσι που μισεί τις Κυριακές. Είναι η μέρα που της φέρνει μελαγχολία, φοβάται την μοναξιά της. Εγώ όμως θα της υποσχεθώ ότι καμία Κυριακή δεν θα την αφήσω μόνη. Θα την φέρνω εδώ στον φάρο μας και θα διώχνω τις σκιές της. Απλώς κρατώντας το χέρι της.

Τον κοίταξε και πήρε τούτη την στιγμή και την άνοιξε, της έδωσε διάρκεια και υπόσταση. Ήξερε ότι η ευτυχία εκεί κρύβεται και όχι στα μεγάλα, στα σπουδαία. Παρά μόνο στην μικρή, ασήμαντη στιγμή. Άπλωσε το χέρι της και το εμπιστεύτηκε στο δικό του.

Η ζωή της άρχισε να στρώνει σαν μετάξι δίχως κανένα κόμπο. Κάτι όμως εκκρεμούσε ακόμη. Ένας κόμπος στην ψυχή της. Γυρνώντας στο σπίτι είδε τον μπαμπά της να βρίσκεται στο πάτωμα. Είχε ψάξει στα συρτάρια της ψυχής και του μυαλού του. Βρήκε αποθέματα αγάπης, μεράκι και κλωστές. Έφτιαχνε έναν χαρταετό. Μεγάλο, όμορφο.

- Κόρη μου, το ξέρω ότι σου στέρησα πολλούς. Σου τον χρωστάω. Πήρα πολλές λάθος διαδρομές, κλωστές που με έριχναν σε κενά τοπία. Μα τώρα ξέρω. Παρ' τον να τον αφήσεις στον άνεμο να πάει ψηλά. Κράτησέ τον σφικτά, στα γκέμια του, έχω εμπιστευτεί τα όνειρα σου.

Σαν να γύρισε ο χρόνος πίσω. Αθώες θύμησες ξεπήδησαν στην μνήμη της.

Μα για ποια διαδρομή μιλάει; Μόνο εκείνες θα ξέρουν, συλλογίστηκε. Αυτές που ήξεραν το όνομα της, μέχρι και τον ερχομό του.

Με βήμα άλλοτε δειλό και άλλοτε αποφασιστικό σύντομα βρέθηκε να στέκεται έξω από το γαλάζιο σπίτι. Συνάντησε σιωπή καθώς ο γνώριμος ήχος του αργαλειού δεν ακουγόταν πια. Πέρασε όμως και αντίκρισε τις τρεις κοπέλες να θαυμάζουν ένα απαράμιλλο σε ομορφιά και τέχνη υφαντό.

- Καλώς την. Εσένα περιμέναμε.

Υπνωτισμένη η Άννα κατευθύνθηκε προς τον αργαλειό, σαν να μην υπήρχε τίποτα άλλο γύρω της. Σκέψεις και ερωτηματικά που την στοίχειωναν μέχρι πριν λίγο είχαν χαθεί. Η θέα του υφαντού καθηλωτική. Της στάθηκε αδύνατο να μην το αγγίξει. Άπλωσε πάνω του τα δάκτυλα της. Παρασύρθηκαν από την μεταξένια του υφή. Την ταξίδεψαν.

Ξάφνου το ταξίδι της σταματά. Δίχως να το θέλει το δαχτυλίδι της παρέσυρε μία κλωστή. Μια μαύρη κλωστή. Έντρομη κοίταξε τις Υφάντρες. Βουβή παράκληση συγχώρεσης ζητούσε το πρόσωπό της.

- Κλωθώ είναι το όνομά μου και σου λέω ότι τούτο το υφαντό δικό σου είναι.

- Λάχεσις αποκαλούν εμένα και είχα ορίσει εγώ την μαύρη κλωστή να ξεφύγει.

- Η Άτροπος είμαι εγώ, η πιο μισητή από όλες. Κλωστή σαν κόψω, ζωή θνητού παίρνω. Μα τώρα για καλό είναι. Ζευγάρι χρόνια χωρισμένο, εγώ θα ξανασιμίζω.

Πιασμένες και οι τρεις ένωσαν την φωνή τους.

- Το θέλω του είναι τόσο δυνατό. Αδύνατο να μην εκπληρωθεί τέτοια επιθυμία. Μα Άννα εσύ μην φοβηθείς. Έρχονται όμορφες ημέρες για εσένα και τον Μάρκο, φωτεινές, λαμπερές σαν το υφαντό σου. Σαν μετάξι θα κυλούν. Πίστεψε μας.

Η Άννα κλυδωνιζόταν ανάμεσα σ' αυτά που έβλεπε, που άκουγε. Έπρεπε από κάπου να πιαστεί, να κρατηθεί. Αν και μικρή να μάθει την δύναμη της αγάπης. Η αγάπη δίνει οντότητα στο ακατόρθωτο. Κάνει το παράλογο να γίνετε αποδεκτό. Το ανέφικτο, εφικτό.

Ένιωσε την ανάγκη να την χτυπήσει δροσερός αέρας. Γύρισε και τις κοίταξε για τελευταία φορά. Γνώριζε ότι ήταν η τελευταία. Με βήμα γοργό κατευθύνθηκε στο σπίτι της. Την φορά αυτή τον αγαπημένο της ταξιδιώτη θα προλάβαινε να τον αποχαιρετήσει.

Στο κατώφλι της είδε να την περιμένει ο Μάρκος. Ο συνοδοιπόρος και συνταξιδιώτης της ήταν εκεί.

Μόνο τέσσερις βαθιές κόγχες πάνω από το κεφαλάρι της πόρτας πρόδιδαν το πέρασμα τους από την γειτονιά του φάρου.

Τρεις κοπέλες με λευκά, αέρινα φορέματα και στολισμένα με άνθη τα μαλλιά τους έκαναν την εμφάνισή τους, στην γειτονιά του παλιού ρολογιού...